

1

O JEDNEJ SEDMOKRÁŠKE

Bola raz jedna lúka plná sedmokrások, kvietkov nežných
ako letný dych. Jedného dňa sa ale tou lúkou prehnal silný
vietor, schytil najmladšiu sedmokrásku za sukienku a fííí
s ňou do sveta. Letela, chúďatko, takmer ako motýľ.

„Pomôžte mi,“ prosila všetkých na stráni pri potoku, kde pristála, aká dlhá, taká široká. Ešteže sa toho úbožiatka ujalo dobrosrdečné žlté záružlie, ktoré tam rástlo. Vzalo slečinku za ruku a vydali sa hľadať jej rodnú lúku.

„Cingi-lingí, cingí-ling, kdeže na lúke, tu ste v lese!“ vyzváňali modré zvončeky na všetky strany. Biela sedmokráska a žlté záružlie si teda oddýchli v tieni vysokých smrekov, ochutnali sladké jahody a hurá ďalej, smerom k sedmokráskejšej čistinke.

Ale, ale, čože? Krásna, kameňmi vydláž-
dená cestička a pri nej stáli na stráži dva
tulipány s ohnivo červenými hlavičkami.
„Čože tu strážite?“ opýtalo sa záružlie
a sedmokráska sa mu chvela za chrbtom.
„Že by zámok s princeznou?“ „Kdeže
zámok, záhrada je to. Len ráčte vstúpiť!“

A tak naši cestovatelia uvideli prvýkrát v živote záhradu zakvitnutú v celej svojej kráse fialovými fialkami, zlatými púpavami, strapatými astrami aj láskavými sirôtkami. A pretože im bolo medzi všetkými tými kvietkami dobre a veselo, rozhodli sa, že v tejto krásnej záhrade už zostanú.